

Sygn. akt V CNP 18/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi Konsorcjum Firm: "E. [...]" Sp. z o.o. w W., U. [...] w K.
i [...] C. [...] W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lutego 2011 r., sygn. akt XIX Ga [...]

w sprawie z odwołania Konsorcjum Firm: "E. [...]" Sp. z o.o. w W., U. [...] w K.
i [...] C. [...] W.

przeciwko [...] Towarzystwu [...] S.A. w K.

o udzielenie zamówienia publicznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Zamówień Publicznych w W. (dalej: „KIO”) z dnia 22 października 2010 r. w ten sposób, że nakazał zamawiającemu [...] Towarzystwu [...] SA w K. unieważnienie czynności zatrzymania wadium.

Wykonawca w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku zarzucił przede wszystkim naruszenie art. 46 ust. 4a w zw. z art. 25 ust. 1 i art. 138c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – prawo zamówień publicznych, jedn. tekst: Dz.U. z 2009 r., Nr 226, poz. 1817 ze zm., dalej: „uzp”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafne go orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz.35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Sąd Okręgowy dokonując wykładni art. 46 ust. 4a uzp wyraźnie wskazał, że o jego zastosowaniu nie decydują wyłącznie dwie przesłanki tj. wystosowanie przez zamawiającego wezwania, o którym mowa w art. 26 ust. 3 uzp oraz nieudowodnienie przez wykonawcę, że nieuzupełnienie dokumentów lub oświadczeń, o których mowa w art. 25 ust. 1 uzp nastąpiło bez jego winy. Sam fakt uchylenia Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie rodzajów dokumentów, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy, oraz form w jakich te dokumenty mogą być składane (Dz. U Nr 87, poz. 605), nie oznacza, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego w kwalifikowany sposób. W istocie bowiem Sąd Okręgowy tylko posiłkował się tym rozporządzeniem przy wykładni mającego zastosowanie w sprawie art. 25 ust. 1 uzp. Wyraźnie bowiem podniósł, że zamawiający może żądać, także innych dokumentów niż wymienione w tym akcie wykonawczym.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiło natomiast ustalenie, że złożenie dokumentów, które w ocenie zamawiającego nie potwierdzają spełnienia warunków udziału w postępowaniu przetargowym nie stanowi ustawowej przesłanki zezwalającej na zatrzymanie wadium.

Wobec restrykcyjności unormowania zawartego w art. 46 ust. 4 a do przyjęcia zawinienia wykonawcy konieczna jest jego całkowita bierność, umyślność i celowość oraz nasilenie złej woli w niepodporządkowaniu się wezwaniu zamawiającego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2013 r., I CSK 422/12,

LEX nr 1331255). Dokonana więc wykładnia zastosowanych przepisów nie narusza ich w wyżej zasygnalizowany kwalifikowany sposób.

Ze wskazanych względów na podstawie określonej w art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw

db